

[Ib Thyregod.] jo skal behandle senere i dag, skyldes det, at der på dette område er opnået et bredt folkeligt mellem fem af folketingets partier, for i virkeligheden er de økonomiske synspunkter, der ligger bag boligforslagene, ganske de samme som dem, der ligger bag realkreditforslaget og forslaget om ændringer i ligningsloven.

Man kan derfor undre sig over, at det ikke er lykkedes at opnå enighed også på dette område. Når dette ikke har været tilfældet, skyldes det utvivlsomt for tiden, det skyldes formentlig politiske overvejelser hos socialdemokratiet, og efter første behandling måtte man vel gå ud fra, at mulighederne var små netop på dette område. Jeg tænker her specielt på socialistisk folkeparti, hvis standpunkt til boligforliget var ganske klart, og socialdemokratiets stilling i forhold til socialistisk folkeparti.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi i venstre gerne havde set en fortsættelse af samarbejdet fra boligforliget, på samme måde som det er sket på realkreditområdet, men her gælder altså dette, ligesom det gælder på forsvarsområdet, at man ser virkningerne af, at socialdemokratiet nu er fritaget for regeringsansvar, nu er kommet i opposition.

Regeringens forslag, som vi behandler, er jo ikke særlig vidtgående, ja, regeringspartierne ordførere og ministeren er endda blevet kritiseret for at være yadnisser, og man var endda villig til at modificere forslagen yderligere for at imødekomme socialdemokratiet. Jeg kan i denne forbindelse nævne, at vi allerede har imødekommet socialdemokratiet med en række ændringsforslag, som hr. Helge Nielsen pegede på for lidt siden. Vi har altså allerede i et vist omfang imødekommet dem på disse punkter, men længere var det ikke muligt at nå.

Når man imidlertid skal diskutere disse spørgsmål, vil jeg gerne minde om, at socialdemokratiet var det første parti, der i opposition fremsatte forslag, som var i strid med boligforliget, og derved blev der skabt en vis præcedens derfor. Det var forslaget om kvotaen på de 18.000 lejligheder inden for det sociale boligbyggeri, et forslag, som nu er genfremsat af socialdemokratiet og kommer til afstemning her i dag.

Lejeforhøjelsen ved lejerskifte — og det er jo navnlig den, socialdemokratiet vender

sig imod — er på samme måde som den lejerskifteforhøjelse, der blev indført ved omsforliget: 25 pct. forhøjelse i forhold til 1939-lejen, en mulighed for at komme videre ad den normaliseringsvej, som også boligforliget var udtryk for. Jeg vil gerne minde om, at den forhøjelse, som også var en lejerskifteforhøjelse, der blev vedtaget i forbindelse med omsforliget, var der enighed om også inden for socialdemokratiet, men det var på et tidspunkt, da socialdemokratiet var i regering.

Udviklingen er løbet fra boligforligets love. Det økonomiske Råd har i sin redegørelse peget på dette, og de foreliggende lovforslag er i realiteten kun et beskedent skridt i retning af en yderligere normalisering i den retning, som de økonomisk sagkyndige og andre peger på. Udviklingen kan derfor ikke standse med gennemførelsen af disse forslag, vi må allerede nu ind i overvejelser angående stillingen i 1974, når perioden for vurderingsforhøjelserne og de andre foranstaltninger udløber, og når boligforliget i det hele udløber.

Fra de sociale boligselskabers side og derfor også fra socialdemokratiets side har man netop i denne relation lagt særlig vægt på rentesikringen. I udvalget har man derfor diskuteret en eventuel afløsning i form af en rentelåneordning — jeg skal ikke her gøre nærmere rede for denne ordning, derom foreligger jo et notat i boligudvalget — men overvejelserne om alle boligproblemer, altså også ud over rentesikringen, må fortsætte, og det må formentlig blive i den kommende folketingssamling, at disse spørgsmål på ny skal diskuteres partierne imellem.

Vi finder, at rentesikringsordningen giver en forvriddning i konkurrencen mellem det private og det sociale boligbyggeri. Efterhånden som indkomstgrænserne stiger — jeg minder i denne forbindelse om, at hr. Helge Nielsen her i dag gjorde sig til talsmand for, at indkomstgrænserne skulle stige op til sygekassegrænsen — vil der ske dette, at den største del af befolkningen i virkeligheden vil blive omfattet af rentesikringsordningen, hvis de bor inden for det sociale boligbyggeri. Det vil igen sige, at det, som i og for sig var det særlige ved det sociale boligbyggeri, nemlig det sociale behov, ikke længere er det afgørende, og også dette må man naturligvis se på, når man skal se på spørgs-